

³⁹Lássátok be, hogy csak én vagyok, nincsen Isten rajtam kívül! Én adok halált, és én adok életet, összezúzok és gyógyítok, nincs, aki kezemből kimentsen. ⁴⁰Kezem az égre emelem, és megesküszöm önmagamra, az örökké élőre:

Feltámadást ünneplő Testvéreim!

Gyermekkoromban egy óbudai panelház harmadik emeletén laktunk. A lépcsőház ajtaját kaputelefon segítségével lehetett nyitni fentről, és persze ez remek tréfákra adott eszközt nekünk a húgossal. Rendszeresen viccelődtünk egymás beengedésekor is. Felcsengetve mikor meghallottuk a másiktól a kérdést „Ki az?“, már mondtuk is az ilyenkor automatikusan jövő választ „Én vagyok.“, mire persze már érkezett is az ál-értetlenkedő kérdés: „Ki az az én?“, és ezzel rendszeresen kezdetét vette egy félreértés-játék: „Hát, aki itt áll!” – „Mit ittál?” és így tovább, amíg meg nem untuk, vagy ránk nem szóltak.

Bár ma már nem üzök belőle játékot, de még mindig elmosolyodom, mikor valaki így szól bele például a telefonba: „Szia, én vagyok!”. A legtöbb esetben persze felismerem a hangot és tudom, hogy ki az, mint, ahogy gyermekkoromban sem volt soha kérdés, hogy a húgom áll-e lent a kapuban, vagy sem. Ha jól ismerem a másikat, akkor, még, ha recseg is a készülék, akkor is, már a hanglejtéséből felismerem, hogy ki szólít meg: „Én vagyok.”.

„Én vagyok.” – talán sokak számára hat ez a rövid kis mondat rejtelmesen, mintha kijelentője el akarná rejteni magát. Vagy, mintha kerülgetni akarná a végső, pontos választ és csak homályos utalásokkal akarna rávezetni, hogy megsejtsük, hogy ki is lehet a vonal másik végén. Nem egy nevet mond. Nem azt eleveníti fel, hogy honnan is ismerjük egymást. Nem néhány jellemzőjét, tulajdonságát mondja be, amiből esetleg ráismerhetek. Nem egy titkos jelzést használ, amit rajtam kívül senki sem érthet.

Nem, csak ennyi: „Én vagyok.”, és te mégis pontosan tudod, hogy ki szólít meg!

Tudod, hogy ki szólít meg, de akkor is visszakérdezel: „Ki az az én?“. Nem játékból, viccből, ahogyan én tettem gyermekkoromban, hanem félelemből, kétkedésből, hitetlenségből. Félelemből, mintha csak te lennél most ott az Édenkertben elrejtőzve az örök hang elől, amely bár nem változott, most a bűnös szívednek valahogy mégis másként hat.

Kétkedve, valamiféle bizonyítékot követelve, azt kérve, hogy előbb ő feddje fel magát előtted teljesen. Ő adjon oda neked mindent, amit csak elvársz, és majd aztán esetleg beengeded őt. Hitetlenül hajtogatva, hogy nem, ez nem lehet ő! Én másmilyennek láttam. Én mást vártam, másra számítottam! Igen hallom, de ez nem lehet ő!

„...csak én vagyok, nincsen Isten rajtam kívül!” – hangzik a válasz mai textusunkból. És ezt tudod te is! Nincs más, nem lehet más, Ő az! Ő az, akkor is, ha te most összetörve állsz előtte! Ő az, akkor is, ha te mindaddig mást értettél győzelem, mást értettél élet alatt! Ő az, hiszen nincsen más, aki így szólíthatna meg: „Én vagyok!”, azaz „a Vagyok, aki vagyok.”.

Tudod, hogy Ő az! Az örökkévaló Úr.

És talán pont itt akadnak el gondolataink. Mert az, amit Jeremiás könyvében is olvasunk; „Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.”, vagy amiről a zsoltárosok is számtalanszor tanúskodnak, például a 136., vagy 146. zsoltárban így; „ő meg is tart hűségesen mindörökké.”, vagy, ahogyan Ézsaiás könyvében olvassuk; „örök hűséggel irgalmazok neked”, ezek mind távol állnak attól, amit mi az „örök”, a „hűség” és a „szeretet” szavak alatt értünk.

Isten szövetsége valóban örök mi velünk. De milyenek a mi szövetségeink?

Felbomlóak, felbonthatóak, lejáratíthatóak dátummal rendelkeznek. Még a házassági fogadalmunkban is milyen hangsúlyt kap a „míg a halál el nem választ”! Igen, mert mi, a földi élet léptékében, a kölcsönös haszonban, a számunkra belátható igazságosságban próbálunk bízni. Tovább nem látunk, vagy inkább nem akarunk látni. Valamiben, valakiben bízni, ha az életünkről van szó, az túl nagy kockázat. Hiszen; „ki tudja mi lesz!” „Minden változik!”

De tévedünk! Nem értjük a szövetséget, amit Isten kötött velünk. Nem értjük a textusban is elhangzó esküt: „Kezem az égre emelem, és megesküszöm önmagamra, az örökké élőre”. Isten örök esküt tesz érted! Olyan eskü ez, amely már a teremtésben is jelen van, ami nem merül feledésbe a bűn terjedésekor sem, amely megtartó erő még az özönvízzel szemben is, amely kivezet a fogságból és az életre alkalmatlan sivatagból, amely még egy babiloni fogságban is képes megtartani egy szétmorzsolódott népet. Olyan eskü ez, amely elhordoz megannyi árulást és hűtlenséget, vakságot és süket füleket.

Olyan valaki esküje ez, aki ott várakozik mindezek után is az ajtóban és eltűri a te kérdésedet; „Ki az az én?”. Olyan valaki esküje, akit bár próbálsz kívül tartani, ő mégis nagyon jól ismeri, hogy milyen

fájdalmak, milyen kísértések, milyen bűnök terhelnek téged odabent. Tudja, hogy a bűn megkötözve próbál téged tartani és nem akarja hagyni, hogy beengedd Őt.

Olyan valaki esküje ez, aki, amikor te mindent előre kérsz tőle és semmit sem ígérsz, akkor nem hátat fordít, hanem alázatos szolgaként önmagát adja érted.

Igen, a szolgáló örök Úré. A megfeszített örök Győztesé. Ő tesz esküt érted. Úgy is, hogy tudja, hogy te még mindig nem érted az Ő szeretetét, az Ő esküjét.

Egy ismerősöm kisóvodás-korú gyermeke, ha valamit nem ért még a rákérdezése utáni magyarázatunkat követően sem, akkor szokta azt mondani; „Majd, ha iskolás leszek, akkor én is megtanulom, és már érteni fogom.”.

Számunkra eljött ez az „iskolás kor”. Krisztusban ideje felfedezned a Megváltó Uradat! Ő melléd szegődik ma is, ahogy az oltár előtti igében az emmausi tanítványok mellé. Nem ostorozni kezd a hiányosságaid, az önsajnálato, a vakságod miatt. Nem kéri számon ezeket a csalódottan bandukoló, valószínűleg az épp az értük szenvedettet vádoló tanítványoktól sem. Meghallgatja és tanítja őket az Isten örök hűségéről és esküjéről. Majd mikor eljön az ideje, a kenyér megtörésében azt mondja nekik: „Én vagyok!”. Igen, mert ebben a tettben megtapasztalhatják ezt az örök akaratot. Ott van ebben a tettben a Mózes idején történt mannacsoda, az ötezer ember megvendéglése, az utolsó vacsorán kapott parancs és ígéret, az értük adott örök eskü.

Isten akarata nem egyszerűen abban nyilvánul meg, hogy értünk adja önmagát, hanem abban, hogy erre ígéretet tett és örök hűséggel és szeretettel be is töltötte az ígéretét.

„Én adok halált, és én adok életet, összezúzok és gyógyítok, nincs, aki kezemből kimentsen.” – szólalt meg mai igeszakaszunkban az elsőre talán fenyegetésnek tűnő mondat. Pedig ezek nem egy szeszélyes, lobbanékony, vagy változékony istent jellemző sorok. Ebben az egy, örök Úr akarata fejeződik ki. A földi életed véges, de az életed a te Atyádnál nem az, mert ő igazi, örök életet akar neked adni. A bűnös ember valóban összetörik, összezúzódik Isten előtt, de az Ő igazságában gyógyulás van.

„nincs, aki kezemből kimentsen” Nem volt se kard, se emberi hatalom, ami Jézust távol tarthatta volna a keresztfától. Ő kitérte érted a kezeit az ég felé a kereszten és betöltötte az esküt. Senki és semmi nem szakíthat ki ezekből a kezekből, hogyha hallgatsz a hívásra és hagyod, hogy ezek az átszögezett kezek öleljenek.

Egy gyerekregényben, amit Lukáccsal olvasunk, a főszereplőknek sikerül készíteniük egy perpetuum mobile, azaz örökmozgó gépet. Egy alkalommal azonban elromlik valami a szerkezetben és bizony az egész leáll. Lukács pedig meg is ragadta a problémát: „Akkor hogyan lehet örökmozgó?”.

Igen, a keresztet látva, a lezárt sírt látva, ugyanígy voltak a tanítványok és még sokan ma is így vannak ezzel. Hogyan lehetne Ő örök, hogyan lehetne Ő győztes, hiszen meghalt! Halott, tehetetlen, mozdulatlan. Igen, mozdulatlan, de csak, ha a testet nézem, ha az én elvárásaimat beteljesülésére várok. De Isten nem mozdulatlan.

A perpetuum mobile egyik egyszerű meghatározása: „örökké mozgásban maradó, miközben nem von el energiát a környezetétől és a belső energiája is állandó szinten marad”.

Igen, az Úr állandó mozgásban van érted, miközben nem kér tőled semmilyen teljesítményt, hanem inkább Ő tölt fel, Ő erősít meg, és mindeközben Ő változatlan marad. Ezzel a mozgással, ezzel az akarattal, ezzel az igével lép ma hozzád is a Feltámadott örök Úr: „Békesség néked!”.

„Lásd be!”, ahogyan Ő a textusunkban is kér, hogy Ő valóban él, hogy Ő valóban Úr, hogy Ő a te örök Istened!

„Tudd!”, ahogyan a tegnapi igénk Jób könyvéből is biztat rá!

Ő a te szabadító Urad, a te Istened, aki kihozott téged a kárhozat földjéről, a bűn szolgaságának házából. Ne legyen más istened!

„Lássátok be, hogy csak én vagyok...” - mondja az Úr. Így legyen! Ámen!